

Arrest

nr. 237 739 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Nowhera, KPK. In 2011 zou u Pakistan een eerste maal verlaten hebben. U zou samen met een vriend over land naar Europa gereisd zijn. U zou de jaren hierna meestal in Griekenland verbleven hebben, waar u vee hoedde. U zou verder gereisd zijn, maar onderweg zou u ziek geworden zijn. U zou onderzocht zijn in Italië waar darmkanker werd vastgesteld. U zou doorgereisd zijn naar België, waar u op 26/01/2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. De Dienst Vreemdelingenzaken sloot uw dossier af op 18/04/2016. Twee jaren later zou u terug naar Italië gegaan zijn voor medische behandeling.

Op 08/3/2018 zou u met gebruik van uw eigen paspoort teruggereisd zijn naar Pakistan. In Pakistan zou u uw kanker hebben laten behandelen. U zou geopereerd zijn en er werd een stoma bij u geplaatst. U diende uw stoma geregeld te vervangen, maar daar dit te kostelijk was zou u langere tijd met dezelfde stoma rondgelopen hebben. Dit bracht een onaangename geur met zich mee waardoor u door iedereen gemeden werd, ook door uw familie. U zou uw deel van het erfgoed verkocht hebben om uw medische kosten te betalen. Met de rest van het geld zou u teruggereisd zijn naar Europa. Op 24/06/2019 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming. Hierbij verwees u enkel naar uw medische problemen en het sociale stigma dat dit met zich meebracht; u zou geen enkel ander probleem gekend hebben. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een uitgebreid medisch dossier uit Pakistan, medische attesten uit België, foto's van de verlopen geneesmiddelen die men u in België voorgeschreven zou hebben, foto's van uw stoma, uw treinticket uit 2016 waarmee u naar Brussel kwam voor een asielaanvraag, een kopie van 1 pagina van uw paspoort.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw neergelegde documenten en verklaringen blijkt dat u een stoma heeft en dat u last heeft van gehoorproblemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd bij aanvang van uw gehoor u er op gewezen dat u op elk moment om een pauze kon vragen. Om tegenmoet te treden aan uw gehoorprobleem sprak de tolk wat luider. U haalde hierna geen problemen met de tolk meer aan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen doorslaggevend bewijs van uw identiteit wist neer te leggen. U legde enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer. U beweerde dit paspoort zelf moedwillig vernietigd te hebben (CGVS p. 8). U verklaarde een rapport over het verlies van dit paspoort bij de politie ingediend te hebben. Hoewel u aangaf dit nog te zullen doorsturen, heeft het CGVS tot op heden dit rapport niet mogen ontvangen, waardoor uw bewering dat dit paspoort vernield werd, niet aangetoond is. Wat er ook van zij, alles wijst er op dat u uw paspoort liever niet wil voorleggen aan de Belgische asieldiensten daar de inhoud mogelijks niet strookt met uw verklaringen. U gevraagd achter uw identiteitskaart verklaarde voor het CGVS dat deze nog in Pakistan lag, daar waar u voor de DVZ nog beweerde dat uw identiteitskaart in het opvangcentrum lag (CGVS p. 8, DVZ p. 9). Bij confrontatie beweerde u dat u het hier had over de kopie van uw paspoort en niet over uw identiteitskaart. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u uw identiteit niet wist aan te tonen, heeft reeds een negatieve weerslag op uw verzoek tot internationale bescherming.

Ten tweede kan niet anders dan vastgesteld worden dat uw verzoek om internationale bescherming enkel en alleen gebaseerd is op uw medische problemen en uw financiële toestand, ten gevolge van deze medische problemen. U gaf zeer duidelijk aan dat u noch ten tijde van uw eerste vertrek uit Pakistan, noch ten tijde van uw tweede vertrek enig specifiek probleem gekend zou hebben dat uitstaans zou hebben met de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. U zou nooit enig probleem hebben gekend met uw autoriteiten, buiten bij uw terugkeer naar Pakistan in 2018. U beweerde toen kortstondig opgehouden te zijn en dit daar u Pakistan een eerste maal illegaal verlaten zou hebben. Echter wist u dit voorval op geen enkele manier aan te tonen en bovendien gebeurde uw kortstondige detentie (slechts enkele uren) in het kader van een onderzoek naar uw illegaal vertrek. Deze korte detentie zou dan ook later geen enkel gevolg met zich meegebracht hebben; u verklaarde zelfs een tweede maal vanop dezelfde luchthaven als de luchthaven waar u toen gecontroleerd werd, in Islamabad vertrokken te zijn (CGVS p. 8). Ook verklaarde u geen enkel probleem te vrezen bij een mogelijk terugkeer naar Pakistan, buiten de reeds aangehaalde financiële en medische problemen (CGVS p. 9).

U verklaarde in Pakistan verschillende medische onderzoeken en ingrepen ondergaan te hebben. Het zou echter de nazorg geweest zijn die u het leven financieel moeilijk maakte. Ook beweerde u dat u gemeden werd omwille van de geur die u verspreidde.

Uw medische en financiële problemen zijn vreemd aan de Conventie van Genève en uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie blijkt, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. U verklaarde immers dat u alle medische zorgen en ingrepen in Pakistan kreeg en onderging.

Bovendien valt uw bewering dat het vervangen van uw stoma's financieel moeilijk was (dit zou om en bij de 5000 Pakistaanse roepies kosten), niet te rijmen met uw bewering dat uw tweede reis naar Europa minstens 800.000 Pakistaanse roepies van uw eigen middelen kostte.

Voor uw medische problemen kunt u zich nog altijd wenden tot de geijkte procedure. Voor een beoordeling van medische elementen, dient u een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber- Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen

verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat betreft de door u neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat ze bovenstaande vaststellingen niet teniet doen. Uw medische attesten wijzen er op dat u zowel in Pakistan als in België de nodige medische ingrepen en verzorging onderging. De foto's voegen niets wezenlijks toe, net als het treinticket uit 2016.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 november 2019 in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5.48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker meent dat er in zijn hoofde een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet bestaat, "in zijn geval gevormd door de onmenselijke en vernederende behandeling die hij riskeert in geval van terugkeer naar Pakistan, wegens de slechte veiligheids situatie in zijn regio van herkomst (Nowhera, Khyber-Pajktunkwa)".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire bescherming en verwijst in deze naar artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat het CGVS moet nagaan "of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten."

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Waar het CGVS aan verzoeker verwijt dat "hij geen bewijstukken neerlegt van zijn identiteit", bevestigt verzoeker "zijn verklaringen volgens dewelk hij zijn paspoort verscheurd heeft tijdens zijn tocht naar Europa, op raad van vrienden" en verwijst hij "naar paragraaf 196 van de Guide des procédures van de UNHCR". Verzoeker stelt dat het ontbreken van documenten of bewijsmateriaal niet aan hem kan verweten worden, aangezien "dit een situatie is die inherent is voor de meeste asielzoekers". Verzoeker benadrukt dat "hoewel verwerende partij het ontbreken van identiteit documenten aan verzoeker verwijt, zijn land en regio van herkomst niet in twijfel getrokken wordt".

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat er vaak aanvallen in de regio van herkomst van verzoeker voorkomen. Hij haalt aan dat het "EASO verslag Pakistan Security Situation van October 2018" bericht dat hoewel er in de laatste maanden minder aanvallen geweest zijn, verschillende strijdende groepen nog steeds actief zijn in de regio en nog vele slachtoffers vallen als gevolg (p. 30-31).

Verzoeker wijst erop dat *“uit het EASO verslag van oktober 2019 over de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt dat de noordwestelijke regio een provincie is waar de Taliban van oudsher actief aanwezig zijn, en dat hun aanwezigheid in 2018 verder is versterkt”*. Hij stelt dat er 138 veiligheidsincidenten geregistreerd zijn, *“waaronder terroristische aanslagen, die 297 burgerslachtoffers en 504 gewonden hebben geëist (zie EASO, veiligheidssituatie Pakistan, oktober 2019, p 64)”*. Verzoeker stelt dat ook andere objectieve bronnen berichten over de aanwezigheid van terroristische berichten groeperingen, en herhaaldelijke aanvallen, ook op burgers (*“Overseas Security Advisory Council Bureau of Diplomatic Security U.S. Department of State , Pakistan 2019 Crime & Safety Report: Peshawar”*).

Verzoeker is van mening dat *“de motivering van de Commissaris betreffend de niet herkenning van de reële risico die verzoeker zou lopen indien terug gestuurd naar Pakistan onvolledig is”*.

In hoofddorde wordt in het verzoekschrift gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.”*

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het rapport *“Overseas Security Advisory Council Bureau of Diplomatic Security U.S. Department of State , Pakistan 2019 Crime & Safety Report: Peshawar, <https://www.osac.gov/Content/Report/a67a8993-215c-4e46-bcfl-162b29487362>”*.

Verwerende partij voegt bij aanvullende nota van 16 juni 2020 nog het *“EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation”* van oktober 2019 toe en een beoordeling van de situatie in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn

bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen en voorgelegde attesten blijkt dat hij een stoma heeft en last heeft van gehoorproblemen. Met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen, er in het kader van de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal, inderdaad steunmaatregelen werden verleend. In het bijzonder werd verzoeker er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat hij op elk moment om een pauze kon vragen. Om tegemoet te treden aan zijn gehoorprobleem sprak de tolk luider. Verzoeker haalde hierna geen problemen met de tolk meer aan. De Raad kan aldus vaststellen dat verzoekers medische toestand in aanmerking werd genomen gedurende de procedure.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”.

2.5.2. Voorop benadrukt de Raad dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is.

Met de CGVS kan de Raad vaststellen dat verzoeker bij de asielinstanties niet voldeed aan de meest elementaire vereiste en dat hij met name zijn identiteit niet genoegzaam aantoonde noch zijn reisweg en waar hij de laatste jaren heeft verbleven. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoeker enkel een fotokopie van de eerste pagina van zijn paspoort neerlegde en aangaf dit paspoort zelf moedwillig te hebben vernietigd (notities van het persoonlijk onderhoud van 25 september 2019 (hierna: notities), p. 8). Hoewel verzoeker verklaarde dat hij het verlies van dit paspoort bij de politie ingediend had en aangaf het rapport hiervan nog te zullen doorsturen (notities, p. 8), ligt dit rapport tot op heden niet voor.

Voorgaande vaststellingen maken het niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker de inhoud van zijn paspoort – een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, in het bijzonder het werkelijke ogenblik van zijn vertrek uit zijn land en de wijze waarop dit gebeurde – tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Waar verzoeker nog voorhoudt *“zijn verklaringen volgens dewelk hij zijn paspoort verscheurd heeft tijdens zijn tocht naar Europa, op raad van vrienden”*, verwijst *“naar paragraaf 196 van de Guide des procédures van de UNHCR”* kan dit niet overtuigen nu verzoeker reeds vanaf

2011 in Europa verbleef en niet aannemelijk is dat verzoeker na acht jaar nog steeds niet beter zou weten. Dat *“dit een situatie is die inherent is voor de meeste asielzoekers”* kan een frauduleuze handeling bezwaarlijk verschonen. Verzoeker legde ook wisselende verklaringen af over de afwezigheid van zijn identiteitskaart. Zo verklaarde verzoeker bij het CGVS dat deze nog in Pakistan lag, terwijl hij bij de DVZ nog beweerde dat zijn identiteitskaart in het opvangcentrum lag (notities, p. 8; verklaring DVZ, punt 25). Ter terechtzitting toont verzoeker zijn identiteit voor overzeese Pakistani (NICOP) en verklaart dat hij op basis van deze kaart een paspoort heeft aangevraagd op de Pakistaanse ambassade. Het is aldus duidelijk dat verzoeker wel over identiteitsdocumenten beschikt(e) en hij naliet deze te tonen.

2.5.3. Verzoeker legt anderzijds wel een uitgebreid medisch dossier uit Pakistan neer, medische attesten uit België, foto's van de verlopen geneesmiddelen die verzoeker in België voorgeschreven werden, foto's van zijn stoma, zijn treinticket uit 2016 waarmee hij naar Brussel kwam voor een verzoek om internationale bescherming. De door verzoeker voorgelegde medische attesten tonen aan dat verzoeker medische problemen had en zowel in Pakistan als in België de nodige medische ingrepen en verzorging onderging. De foto's voegen niets wezenlijks toe, net als het treinticket uit 2016.

2.5.4. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verzoek om internationale bescherming enkel en alleen steunt op zijn medische problemen en zijn beweerde financiële toestand, ten gevolge van deze medische problemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker noch ten tijde van zijn eerste vertrek uit Pakistan, noch ten tijde van zijn tweede vertrek enig specifiek probleem gekend zou hebben dat verband zou hebben met de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming.

2.5.5. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nooit enig probleem heeft gekend met de autoriteiten, behalve bij zijn terugkeer naar Pakistan in 2018. Verzoeker verklaarde dat hij bij zijn terugkeer kortstondig ondervraagd werd omdat hij Pakistan illegaal verlaten had (*“Ja ze hielden me enkele uren vast, vroegen hoe ik land verlaten had, ik gaf 50 euro en ze lieten me gaan.”*, notities, p. 8). Hij gaf aan dat hij nadien geen gevolgen ondervond en stelde dat hij zelfs een opnieuw vanuit deze zelfde luchthaven vertrokken is (*“dit had verder geen gevolgen?”*, *“Nee niets daarna, ik vertrok ook van zelfde luchthaven terug, in Islamabad”*, notities, p. 8). Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk geen enkel probleem te vrezen bij een mogelijk terugkeer naar Pakistan, uitgezonderd de reeds aangehaalde financiële en medische problemen (*“samengevat heeft u dus nooit specifieke problemen gekend waardoor u Pakistan diende te verlaten, buiten medische problemen en u bent in België wegens uw medische problemen, kent ook geen vrees bij terugkeer buiten medisch?”*, *“Dat klopt.”*, notities, p. 9). Ook deze problemen zijn deels ingegeven door verzoekers beslissing niet terug in te schrijven in de Pakistaanse nationale diensten en verzoeker aldus geregistreerd bleef bij de Pakistaanse ambassade in het buitenland (*“Om een gezondheidskaart te krijgen, (sahatcard) lukte niet -waarom niet? Want op id kaart staat adres van hier in België, men zei me dat ik geen gezondheidskaart kreeg, zelfs ziekenhuis had daar probleem mee”*, zie notities p. 9).

2.5.6. Bovendien valt verzoekers bewering dat het vervangen van zijn stoma's financieel moeilijk was – wat ongeveer 5 000 Pakistaanse roepies kost – niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn tweede reis naar Europa hem reeds minstens 800 000 Pakistaanse roepies kostte (*“hoeveel kostte reis naar België in totaal? 1.3 miljoen roepies, niet alles betaald is nog achterstallig”*, *“hoeveel?”*, *“Ik gaf 800.000”*, *“hoeveel kosten uw stomazakken in Pakistan?”*, *“Vervanging van zak kost me 5000 roepies: zak zelf 3000, 1000 transportkost en 1000 vervanging zak”*, notities, p. 8). Verzoeker beschikte aldus in Pakistan over de financiële middelen om zich te laten verzorgen.

2.6. Uit verzoekers verklaringen blijkt inderdaad dat hij in Pakistan verschillende medische onderzoeken en ingrepen heeft ondergaan, dat de nazorg hem het leven financieel moeilijk maakte en dat hij gemeden werd omwille van de geur die hij verspreidde (notities, p. 5-6). Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Evenmin kunnen verzoekers medische problemen als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. Verzoeker verklaarde immers dat hij alle medische zorgen en ingrepen in Pakistan kreeg en onderging.

De door verzoeker aangegeven medische en hieruit voortvloeiende financiële redenen om zijn land te verlaten, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag en kunnen evenmin de aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker blijkt Pakistan verlaten te hebben omdat hij in Europa financiële ondersteuning krijgt voor zijn medische problemen. Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.7. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Op basis van "*EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation*" van oktober 2018 en de update van oktober 2019, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan soms uitzonderlijk grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 blijft verbeteren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2019. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's *anno* 2017-2019 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Khyber-Pakhtunkwa.

Uit de informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt.

Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Op basis van het voorgaande stelt de Raad dan ook vast dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het *“EASO verslag Pakistan Security Situation van October 2018”*, dat tevens aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verder wijst hij erop dat *“uit het EASO verslag van oktober 2019 over de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt dat de noordwestelijke regio een provincie is waar de Taliban van oudsher actief aanwezig zijn, en dat hun aanwezigheid in 2018 verder is versterkt”*. Hij stelt dat er 138 veiligheidsincidenten geregistreerd zijn, *“waaronder terroristische aanslagen, die 297 burgerslachtoffers en 504 gewonden hebben geëist (zie EASO, veiligheidssituatie Pakistan, oktober 2019, p 64)”*. Voorts haalt verzoeker aan dat ook andere objectieve bronnen berichten over de aanwezigheid van terroristische berichten groeperingen, en herhaaldelijke aanvallen, ook op burgers (*“Overseas Security Advisory Council Bureau of Diplomatic Security U.S. Department of State , Pakistan 2019 Crime & Safety Report: Peshawar”*). De door verzoeker aangehaalde informatie waarvan ook verwerende partij bij aanvullende nota de update van het EASO-rapport neerlegt, ligt allen in dezelfde zin en toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is, dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd of dat de analyse en het besluit omwille van recentere gebeurtenissen anders zou (moeten) zijn.

De Raad dient tenslotte, en niet in het minst, vast te stellen dat verzoeker Pakistan niet verlaten heeft omwille van redenen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zijn toevoegingen in beroep komen dan ook louter theoretisch voor te meer verzoeker terugkeerde naar Pakistan en ook dan niet bekend is geworden met de veiligheidsproblemen in bepaalde geografische delen van zijn land. Integendeel verzoeker antwoordt bevestigend op de vraag *“kent ook geen vrees bij terugkeer buiten medisch?”* terwijl hij begreep dat het idee achter een asielaanvraag van een andere aard is. Verzoeker stelt niettemin *“Ja, want ik heb asiel gevraagd om medische behandeling te krijgen.”* (notities p. 9). Verzoeker heeft manifest een oneigenlijk gebruik gemaakt van de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

2.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK